

Rekviem a klubéletért*

Szubjektív előszó

A történet 1964 körül kezdődött. Akkori szereplői egy családban, ám legalább két világban éltek. *Szülíke* – ahogy nagyanyámat tisztelték unokái – addig eltelt hetvenegynéhány esztendejében bizony nem lépett ki a Dorozsma–Sándorfalva–Balástya háromszögből. Igaz, szüksége sem volt rá.

Imre bátyám, aki 17-18 évéből akkorra már jónéhányat áthegeudült, azokban az években egyre többször váltott át gitárra, amit azóta se tudok, honnan szerzett. Én meg – a pöttöm legényke – csodálkozással vegyes tisztelettel bámultam, hogy' bújnak elő borzongatóan izgalmas hangok a fonetikusra rágott ismeretlen nyelv kíséretében.

Szülíkém soros látogatására érkezően lett kíváncsi az idegen hangszerre. – *Ugyan, Imriském, játssz már nekem egy nótát!* „Imriském” meg kaján mosollyal hangolta magát és gitárját a bemutatkozásra, amely frenetikus hatású lett – de hisz' annak is szánta. Ujjai beletéptek a húrokba, s egy bevezető akkord után már dübörgött is torkából a *Tutti frutti* találékony népiességgel magyarított kezdősora: *A lámpám, a dudám, a kuplungom...* Büszkén azonosultam bátyám sikerével, s kacagva nyugtáztuk Szülíkém menekülését e kaotikus hangzavarból – többet nem kíváncsiskodott.

Én annál inkább. S bár gitározni valamilyen oknál fogva sosem tanultam meg – amit azóta is fájjalok –, az általa közvetített világtól már nem tudtam – később már nem is akartam – megszabadulni. Igen, a hatvanas évek beatünnepe volt ez, amelyben a *Beatles* volt az isten és az *Illés* az ő prófétája. E boldog világ valamennyi sugára a balástyai klub szentélyében találkozott, ahol Illés-trikóban feszítve „túrtem”, hogy *Ilus* és *Jutka* megtanítsa táncolni. Az évtized végén balástyai klubtagként – fenemód jól éreztem magam!

Történetünk második szakasza szép, de kemény évekről szól. A hetvenes évek második harmadától – kacskaringós úton megpihelve (?) – immár főállású klubvezetőként, amit csak az angyalbőr vágott ketté. Szegedi Textilművek – három műszak, háromezer dolgozó, zömében fiatal nő, bejárók, Békésből és néha távolabbról toborzott ijedt arcú tanulólánykák, munkásszálláson lakók... Ők fáradtan – én lelkesen és inkább csak ösztönösen, s ezért érvek nélkül védtelenül, harcolva sandaságok, illúziók és hamis ideológiák ellen, ám örömet lelve emberekben, vágyakban, kapcsolatokban...

Néhány év egzisztenciális kényszerek okozta pénzkereső kitérője után – mintha csigalépcsőn lépkedve érnék vissza a számomra fontos oldalra – ismét a klubmozgalom. S mivel e csigalépcsőn „felfelé” haladtam, most már – történetünk végén évtizedünkbe érve – a megye klubmozgalmának segítése, koordinálása lett dolgom. S mit tehet az, ki sokakhoz kíván szólni? – lapot csinál.

E nagyképű kijelentés valósága, hogy 1982-ben néhány bátor – és felelős – szerkesztőtársammal együtt útjára indítottuk a *Klubélet* című kiadványt, amely negyedévenként megjelenve kívánt közvetett segítséget adni Csongrád megye ifjúsági klubjainak s fórumává válni a mozgalom ügyes-bajos dolgainak. Öt éven át mutattuk be a tanulságul szolgáló klubok és klubvezetők munkáját, számoltunk be a mozgalom helyi és országos eseményeiről s adtuk tovább az aktuális információkat – hol jól, hol rosszul.

A véletlen (?) úgy hozta, hogy ez öt év alatt erősödtek fel a klubmozgalom vitái: országos táborok, fórumok, tv-vita stb. foglalkozott az érezhetően egyre merevebb és csökkenő presztízsű klubmozgalommal. Mindezt a *Klubélet* szorgosan nyomon követte. Az évek során azonban egyre éreztük: elmondtuk mindazt, amit el tudtunk/lehetett mondani. Ezért a tavaly decemberi 20. számmal lezártuk a *Klubélet* röpké történetét.

A mi történetünk azonban csak ezután fejeződik be, hiszen írásainkat újraolvasva úgy láttuk, hogy azok feltárják mindazon problémákat, okokat, amelyek jellemzik és meghatározzák a klubmozgalom sorsát. Ezek alapján majd döntse el az Olvasó, hogy a kisbetűs vagy a nagybetűs klubéletért szólhat joggal rekviemünk.

Ere irányuló válogatásunkkal mégegyszer hitet teszünk a demokratikus, autonóm közösségi lét, az értelmes emberi cselekvés mellett.

S talán megbocsátja a kedves Olvasó, ha a szerkesztő közben úgy érzi: mindez kicsit az ő élete is volt.

* A *Klubélet* c. periodikából összeállított írások előszava.